

Roos Verlinden

Te
druk voor
de
liefde

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: CO2 Premedia, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Te druk voor de liefde

ISBN 978-94-6204-173-8
CUPIDO – GROOT 039

© 2016 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

LIEVE ALLEMAAL,

‘Te druk voor de liefde’ is mijn 18^e vrolijke, positieve en optimistische liefdesroman.

Het is tegelijk mijn eersteling bij uitgeverij Cupido. Samen hopen we er nog heel veel te laten volgen. Want wat is het heerlijk om al schrijvend mee te leven met charmante hoofdpersonen en hun enthousiaste toekomstplannen.

Dat je wat kunt maken van het leven na je 40ste willen ze namelijk weten!

De energie en daadkracht van mijn hoofdpersonen zijn besmettelijk. Net als hun romantische belevenissen...

Dat bewijzen de mails die ik krijg. En vooral ook dat het heerlijk ontspannen is met die leuke vrouwen en mannen.

Ontspanning geven – dat is nu precies mijn bedoeling bij het schrijven. Al die 18 boeken lang.

In 'Te druk voor de liefde' is Tilly Zwart van 48 in de hoofdrol. Wat heb ik een plezier met die onhandige, leuke en enthousiaste vrouw gehad! Wat gaat ze zichzelf een geweldige toekomst geven! Ik wens ook jullie van harte dat plezier met haar toe.

Met ♥ groeten,
Roos Verlinden

HOOFDSTUK 1

Eigenlijk was Tilly Zwart verbazingwekkend beleefd met haar: “Sorry, meneer, mag ik even langs u heen reiken?”

Ze stond er zelf versted van. Net nog was ze woedend geweest. Die stomme serveerster in dat nog stommere eettentje in het centrum meende dat glutenvrij eten maar een modeverschijnsel was. En wist vervolgens te vertellen dat de lunchkaart voldoende keus bood.

Nou, zeg dat! Salade geitenkaas. Salade carpaccio. Salade zalm en garnalen. Allemaal duur, koud, veel te veel, en dat had ze al voor de honderdste keer moeten eten als lunch.

Maar het meest woedend was ze geworden door het woord modeverschijnsel. Dat stomme wicht, dat nota bene haar dochter had kunnen zijn, dat stomme wicht, ja, dat moest eens weten hoe ontwrichtend dat modeverschijnsel was. Dat iemand met een intolerantie voor gluten kon vergaan van de buikkrimp en...

“Ja, natuurlijk mag u even langs mij heen reiken, mevrouw. Sorry dat ik zo in de weg sta. Ik zoek

een heel speciaal pindakaasachtig broodsmersel. Voor mijn dochter. Ze eet tegenwoordig heel gezond. Maar ga uw gang. U weet tenminste wat u wilt.”

U weet tenminste wat u wilt? Was het maar waar! Ze wist wel honderd dingen die ze wou. Was er maar eentje, eentje slechts doorslaggevend!

Maar ze lachte. Ja, ze lachte! “Het is ook knap lastig, al die dieetproducten. Het valt me trouwens erg mee dat zo’n buurtsupermarkt als deze zo’n groot assortiment heeft...”

“We zijn er hier dan ook blij mee,” antwoordde de man.

Tilly bedankte hem. “Fijn, ik heb wat ik hebben moet,” zei ze met een pakje crackers veelbetekend in de lucht voor ze doorliep.

Nu was ze dan wel in het bezit van glutenvrije crackers, maar dat het vooruitzicht op een lunch in de auto haar humeur verbeterde, nou nee. Was ze maar niet geïrriteerd het centrum uitgereden. In deze stadsuitbreiding was geen eetgelegenheid te bekennen. Trouwens, intussen was daar de tijd te krap voor. Over twintig minuten al ging het schooltje van de kleine Steve uit.

Bah, nu moest ze zich weer redden met een plak

kleffe kaas erop uit zo'n hersluitbaar pakje van de zuivelafdeling. Weer kruimels van dat droge breekbare spul op haar schoot. Weer het dilemma van koude handen en voeten of het milieubelastend laten draaien van de automotor.

En dat terwijl ze zich had verheugd op lekkere hete erwtensoep met een glas rode wijn erbij in een gezellig druk restaurantje; maar die was met bloem gebonden, zei de kok van de zaak van dat wicht.

Rode wijn, dacht ze. Als ik nu meteen een fles uitzoek voor vanavond... Als oppas mag je het jezelf toch wel gezellig maken? En natuurlijk pak je niet zomaar een fles uit het voorraadjie in huis. Kom nou, Eefje moet toch al zo hard werken om rond te komen. Nou ja, ze leeft ook wel een beetje boven haar stand. Twee-onder-een-kap met garage en tuin op het zuiden. Poeh, poeh. Bad met whirlpool, super luxe keuken, inloopgarderobekast, open haard...

Dat ze intussen naar een schap met flessen wijn stond te turen merkte ze pas toen een mannenstem beleefd vroeg of hij even langs haar heen mocht reiken. "Ik weet nu namelijk wél wat ik wil," klonk het lachend.

"Oh hemel, sorry, sorry," zei Tilly. "Ik sta hier maar

en weet niet eens... Ah, dit zijn de Spaanse wijnen. Ik moet verderop zijn, denk ik.”

Ze wees naar het andere eind van het schap, waar een bordje met “Frankrijk” hing. Lacherig draaide ze zich om. “Oh, sorry, ja, ik zie het, geslaagd met die trendy pindakaas?”

De man schudde met zijn hoofd. “Nee, geen idee wat mijn dochter bedoelt. Mijn vrouw wist dat allemaal op een prikkie. Afijn, ik heb nu maar heel speciale jam gekozen, van vijgen. En ook een smeersel met paddenstoelen.”

Hij pakte een blikje uit zijn winkelmand en hield het omhoog. “De lettertjes zijn onleesbaar klein...”

“Zonder leesbril...” grinnikte Tilly. “Ik erger me daar trouwens behoorlijk aan.”

Ze schoof de leesbril die in haar haren gestoken zat voor haar ogen. “Laat eens zien... Hm, bevat gluten, tarwe, lactose, sporen van noten... En is vegetarisch!”

Het laatste zei ze nogal triomfantelijk.

“Dat kan vast geen kwaad,” klonk het lachend, “ook al eet ze wel vlees. Maar je weet het nooit. Iets anders, kan ik misschien helpen bij het kiezen van de wijn? Je hebt een voorkeur voor Franse?”

Een voorkeur? Voor Franse?

“Welnee!” riep Tilly uit terwijl ze de bril van haar neus pakte en in haar winkelmandje gooide. Het viel haar niet eens op dat hij haar niet meer met u aansprak. “Nee, ik heb geen voorkeur. Als de wijn maar wel echt lekker is. Laatst dronk ik een Franse die...”

Ze maakte een armgebaar naar de Franse wijnen. Dat had ze beter niet kunnen doen. Het winkelmandje aan haar arm zwaaide mee en schampte langs een wijnfles in het schap. Die dreigde om te vallen. In een reflex greep haar vrije hand ernaar waardoor de zoom van haar jas in een elegante veeg twee flessen tegelijk van de onderste plank op de tegelvloer keilde.

Verstomd keek ze naar de enorme rode plas geurend vocht en de scherven.

“Sorry,” zei ze. “Wat verschrikkelijk. Wat stom.”

“Spatte er geen wijn tegen je jas?”

Of er geen wijn tegen haar jas was gespat? Wat een lieve vraag! In geen eeuwen had iemand haar bij een ongelukje gevraagd of ze zelf geen schade had opgelopen. Zoals met de mayonaise laatst, toen er een bakje patat uit haar hand gleed. Of met die benzine, die keer toen ze zich al tankend nieuwsgierig had omgedraaid naar iets achter haar en het

tankpistool uit de tankopening was geschoten en ze...

“Erg aardig van je,” wilde ze zeggen. Maar hij stond met zijn rug naar haar toe een vakkenvuller te wenken. Een lange, stevige rug was het. In een mooi donkerblauw wollen jack. Waaronder een stoere ribstofbroek en nog stoerdere bergschoenen.

“Kun je even iemand roepen die ons kan helpen?” vroeg hij, wijzend op de plas wijn.

Die óns kan helpen, hoorde Tilly. Die óns kan helpen... Óns... Het was eeuwen geleden dat ze behoord had tot iets als óns...

Het verwarde haar. “Goh, dank je,” stamelde ze. “Voor je hulp, bedoel ik. Erg aardig. Terwijl ik zoiets stoms deed...”

En er vast stom uitzie, schoot het door haar heen in de wetenschap dat ze zich die ochtend niet had opgemaakt omdat de kleine Steve anders niet op tijd op het schooltje was, en omdat ze de uitgroei van haar haar wilde bijkleuren. Maar ze was ineens doorgereden naar het centrum, waar ze in de auto op de parkeerplaats voor de goede orde haar lippen maar snel even had gestift met de lipstick in neutraal roze die voor noodgevallen in het

dashboardkastje lag.

Onwillekeurig streek ze de eeuwig onwillige lok van haar voorhoofd en voelde ze snel of er losse pieken uit haar opgestoken haar hingen. Daardoor verstond ze niet dat de man zei dat iedereen toch weleens zo'n ongelukje heeft. Wel zag ze dat hij een trui droeg van het merk *Black Sheep* die ze zo leuk vond, een rode onder dat blauwe jack. En merkte ze dat ze bloosde omdat hij had gezegd dat zijn vrouw dat allemaal wel goed had geweten...

* * *

Niet alleen die beleefdheid van Tilly was verbaazingwekkend. Ook dat de hulpvaardigheid van een aardige man haar deed blozen. Als gescheiden vrouw van 48 met een mislukte nieuwe relatie achter de rug en nogal wat ervaring met daten bloosde ze zo gauw niet meer. Oké, deze man zag er goed uit; zeker wel. Hij was vlot gekleed in die rode *Black Sheep* onder dat blauwe jack. Lekker sportief in die stoere ribstofbroek op die nog stoerdere bergschoenen. En duidelijk van zo'n beetje haar eigen leeftijd.

Maar blozen als een tienermeisje? Zij, als vrouw

die wist waar Abraham de mosterd haalt? Die nota bene kortgeleden vurig tegen haar beste vriendin, Heleen, de oma van de kleine Steve, had beweerd dat ze radicaal stopte met dat hele datinggedoe? Die gezworen had nooit meer te zullen af gaan op uiterlijkheden, met name waar het mannen betref. Die zich nooit meer om de tuin zou laten leiden door charme, mooie praatjes, ridderlijke hoffelijkheid en hulpvaardigheid?

Ze overdacht dat trouwens zelf ook toen ze in de knalrode en behoorlijk oude Alfa van Eefje van de buurtsupermarkt naar het pleintje bij de school van Steve reed. Door het gedoe met de wijn had ze nu nog maar tien minuten. En ze had nog steeds niet gegeten! Daar moest het trillerige gevoel in haar benen door komen. Sinds ze glutenvrij at had ze nog maar zelden last van een wankele bloedsuikerspiegel. Altijd maar darmkramp en diarree verstoorde meer dan je zou denken!

“Dat ik daar nu zo ontzettend veel jaren van mijn leven mee heb getobd...” mompelde ze terwijl ze om de hoek van het schooltje parkeerde. “En dat ik nu mopper op die stomme glutenvrije crackers. Terwijl ik dankbaar zou moeten zijn. Ach, natuurlijk ben ik dankbaar! Ik moet er niet aan denken

nu nog steeds slecht te slapen. En die somberheid... nee, nooit meer!”

Ze trok het pakje kaas open en at er alvast van terwijl ze de doos crackers openscheurde. Die dingen waren als je het positief bekeek best te eten. Er kwamen bovendien steeds meer broodvervangers op de markt. Maar een lekker vers en knapperig broodje of croissantje... een smakelijke tosti... een ongecompliceerd volkorenboterhammetje met...

Afijn, ze moest nu maar lekker om zich heen kijken in plaats van goed te proeven. Deze parkachtige buitenwijk met fraaie grote huizen was tenslotte het aanzien waard. En vanavond kon ze lekkere krielaardappeltjes bakken voor die kleine kieskeurige Steve. Met appelmoes en gezonde sperzieboontjes erbij en een omeletje. Voor haarzelf met champignons. Voor hem natuurlijk zonder. De schat zou weer met mes en vork willen eten om mamma Eefje bij haar thuiskomst van de drie-daagse managementtraining met een nieuw kunstje te kunnen verrassen.

“Want mamma wil de baas worden van de *purrefrie* en heeeeeeel erg veel centjes verdienen,” hoorde ze de kleine puk met zijn serieuze smoeltje weer zeggen. *Purrefrie*, glimlachte ze, parfumerie

is ook wel een heel moeilijk woord.

Ze scheurde een reep van de plak kaas af als beleg op de cracker.

Heleen zou ongetwijfeld stikjaloers worden als haar dit schattige zinnetje van haar bloedeigen kleinkind ter ore kwam. Want leuk had ze het bepaald niet gevonden deze drie dagen niet zelf oppas-oma te kunnen zijn, hoe groot haar opluchting ook was toen Tilly haar hand over het hart streek en het oppasprobleem voor haar oploste.

“Dat heb je ervan als je zoals ik een eigen zaak bent begonnen,” had Heleen gezegd. “Je verkijkt je erop. Je denkt met een internetwinkel de regie in eigen hand te hebben. Je denkt zelf wel te bepalen wanneer je werkt. Nou vergeet het maar! Elke klant is je baas en je bent afhankelijk van iedere toeleverancier. Nu mag ik me natuurlijk hartstikke gelukkig prijzen met deze order. Moet je voorstellen! Al het tafellinnen van zo’n gerenommeerd restaurant als De Nachtegaal mogen leveren! Wat een compliment voor mijn smaak en voorkeursatelier, voor mijn prijsstelling en...”

Tilly was haar lachend in de rede gevallen. “Ik kan natuurlijk ook in je zaak inspringen in plaats van te gaan oppassen. Dan kun jij als Steve naar school

is lekker relaxen in dat ligbad met whirlpool van Eefje. En gezellige ritjes in de omgeving maken in haar rode Alfa.”

Heleen had er maar om gelachen. “Het zal je vast geweldig goed afgaan, Tilly. Alleen ben ik nog niet zover. Ik durf het nog niet uit handen te geven. Ik heb het technische van de site zelf net een beetje onder de knie. Het aan jou uitleggen is punt twee... ik geloof niet dat ik dat al goed kan.”

“Je vertrouwt mij als onhandigste vrouw ter wereld wel de zorg voor je kleinzoon toe...?”

“Kom nou, de onhandigste vrouw ter wereld ben je nu ook weer niet! En Steve is gek op je.”

Tilly lachte. “Steve is gek op me omdat er altijd wel wat misgaat. Met mij kan hij lachen. Weet je nog, die pannenkoek aan het plafond?”

Heleen grinnikte. “Hij bleef nog lang hangen ook!”

“Ja, de ragebol moest eraan te pas komen. Wat hadden we een lol.”

“Maar echt, Tilly, wil je niet meer zeggen dat je de onhandigste vrouw ter wereld bent... Je wordt het anders ooit nog.”

Tilly zuchtte terwijl ze nog een cracker belegde, intussen keek hoe laat het was en vervolgens de

open pakjes netjes in het supermarkttasje stopte en in haar schoudertas deed. Het maakte bepaald geen onhandige indruk.

Aan de andere kant, wie lukt het om in één zwaai van je jas twee wijnflessen tegelijk uit het schap op de grond te laten kletteren? En wie overkomt het, zoals haar nu bij het wegvegen van de kruimels op haar schoot, met z'n handrug knalhard tegen de versnellingspook te rammen?

Hoofdschuddend masseerde ze haar pijnlijke hand. Lang erbij stilstaan deed ze niet. Ze was in de loop van haar leven aan dit soort lichte blessures gewend geraakt. Dat gedoe met die wijn in de supermarkt, daar geneerde ze zich voor. Meteen was er een oploopte ontstaan. Het leek op zo'n moment altijd of uit alle hoeken en gaten mensen tevoorschijn kwamen.

Dit keer was het nog meegevallen. Het leek of de nieuwsgierigen door de aanwezigheid van de man in het blauwe jack snel afdropen. Hoe anders was het die keer geweest toen ze een torenhoge aanbieding toiletpapier met haar winkelwagentje omver reed! Nou ja, toen was het hele gangpad versperd geraakt, dus iedereen mopperen en de rij wachtenden voor de kassa maar lachen. Net als toen ze

eens de meest verse glutenvrije ontbijtkoek van achterin op het schap...

“Maar ga uw gang... u weet tenminste wat u wilt...” hoorde ze zomaar weer zeggen.

Ze schudde zuchtend haar hoofd en keek naar haar zere hand. Wat haar niet eerder was opgeval-
len, zag ze nu ineens wel. Dat niet meer te zien was
waar trouwring had gezeten. Twee jaar had die
ringvinger er dus over gedaan. En *zij* wist tenmin-
ste wat ze wou? Was dat maar waar!

HOOFDSTUK 2

Het omeletje en de appelmoes gingen er bij Steve in als koek. Maar na drie stralend goudgeel gebakken krieltjes had hij definitief genoeg. De vrolijke frisgroene sperziebonen weigerde hij principieel. Tante Tilly mocht verschrikkelijk grappig elk boontje een mutsje geven door ze met een punt in de mayonaise te dopen, het bracht zijn standpunt niet aan het wankelen.

Wel deed hij haar vrolijk schaterlachend na. En keurig schikte hij de boontjes met de mutsjes aan één kant op háár bord. Ervan proeven? *No way*. Zelfs van de mayonaise niet.

Tilly vond het best. De vorige avond had hij een groot bord aardappelen met bloemkool en veel witte saus weggewerkt, met twee kindermaat gehaktballetjes. En bananenvla toe.

Jammer genoeg ging ook haar vraag er niet in wie toch die aardige meneer was die zijn vriendje Daan van school kwam ophalen. Terwijl dat die aardige man uit de buurtsupermarkt was! Hoe bestond het! En wat enig dat ze samen wachtend bij het schooltje zo'n leuk babbeltje hadden gehad!